

Надумавсь Вовк, що жить йому погано:  
Не з'їсть, не засне до пуття,  
Що вік його минає марно,  
Що треба кращого шукать собі життя...  
Сидить він раз під дубом та й куняє,  
Ніхто його не розважає,-  
Аж чує — на вербі,  
Між листям десь, Зозуля закувала:  
— Ку-ку! Добри вечір тобі!  
А що се, Вовчику, чи не журба напала?  
Чи, може, підтоптався?  
— Яке там підтоптався! — до неї Вовк озвався.-  
Тобі усе, паньматко, смішки!  
А декому ні кришки:  
Тут думка неабияка  
Морочить козака.  
— Скажи ж мені, нехай і я почую,-  
Зозуля каже,— що і як,  
Про що міркує неборак?  
— Прощайте,— от що!. Помандрую,-  
Мовляє Вовк,— покину вас усіх.  
— От тобі й на! Чи справді, чи на сміх? —  
Зозуля, сміючись, питає.-  
Вигадуєш ти, друже мій! —  
Розсердивсь Вовк та й каже їй:  
— Які там вигадки! Либонь, не знає,  
Як кожен біс мене ганяє,-  
Хотіли б навіть вбить!  
Ні, годі вже мені терпіть  
Таку лиху годину...  
Попхаюсь, серце, на Вкраїну,-  
Хороша, кажуть, сторона:  
Життя таке, що на!  
Там люди не страшні, шанують, привітають;  
Собаки там нікого не займають,-

Живи як хоч, де хоч ходи,  
Не сподіваючись біди.  
— А Вовчі норови ти де подінеш? —  
Пита Зозуля.— Тут покинеш?  
— Бодай тебе, Зозуленько моя! —  
Сміється Вовк.— Вигадуєш дурниці...  
Хіба ж Вовки — Лисиці,  
І я, мов, і не я?.  
Був Вовком я і Вовком буду —  
Довіку і до суду!  
— Ой Вовче, Вовче, не хвались,-  
Промовила Зозуля,— стережись!  
Ось не мандруй ти здуру,  
Бо здіймуть з тебе шкуру.

Не забувайте, земляки:  
Є й між людьми такі Вовки,-  
Про других — де тобі як виють,  
А самі ж лихо діють.  
1864-1872.